

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Veroniky Burianové a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobkyně: **B. T. H.**
zastoupena Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem
sídlem Na Pankráci 820/45, 140 00 Praha

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 4. 2021, č. j. MV-34604-4/SO-2021,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 13. 4. 2021, č. j. MV-34604-4/SO-2021, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 19. 1. 2021, č. j. OAM-7780-9/TP-2020, se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jejího zástupce

Mgr. Štěpána Svátka, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvostupňový orgán*“) ze dne 13. 6. 2013, č. j. OAM-15530-32/TP-2012, které nabylo právní moci dne 9. 7. 2013, byla podle ust. § 87k odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítnuta žádost žalobkyně ze dne 17. 7. 2012 o povolení k trvalému pobytu na území podle ust. § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců s odůvodněním, že se žalobkyně dopustila obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat povolení k trvalému pobytu tím, že jejím účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství jejího syna S., nar. X., J. K., nar. X. Dále rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 17. 12. 2013, č. j. OAM-23998-9/TP-2013, které nabylo právní moci dne 14. 1. 2014, byla podle ust. § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zamítnuta další žádost žalobkyně ze dne 13. 11. 2013 o povolení k trvalému pobytu na území podle ust. § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců s tímž odůvodněním. Stejně tak rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 29. 1. 2015, č. j. OAM-21719-10/TP-2014, které nabylo právní moci dne 24. 2. 2015, byla podle ust. § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zamítnuta další žádost žalobkyně ze dne 8. 12. 2014 o povolení k trvalému pobytu na území podle ust. § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců s tímž odůvodněním.
2. Žalobkyně podala dne 1. 7. 2020 prvoinstančnímu orgánu žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle ust. § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Ke své žádosti žalobkyně přiložila: rodný list svého syna S., nar. X., ze dne 4. 11. 2019 s uvedením otce P. H. a rozsudek Okresního soudu v Tachově ze dne 27. 7. 2019, č. j. 13 Nc 1501/2019-97, který nabyl právní moci dne 23. 9. 2019 (dále jen „*rozsudek*“), jímž bylo určeno, že J. K. není otcem syna žalobkyně. Podle odůvodnění rozsudku je biologickým otcem syna žalobkyně její manžel P. H. Právě řízení o této, čtvrté, žádosti bylo předmětem soudního přezkumu.
3. Dne 19. 1. 2021 vydal prvostupňový orgán usnesení č. j. OAM-7780-9/TP-2020 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), kterým řízení ve věci podané žádosti žalobkyně ze dne 1. 7. 2020 dle ust. § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců zastavil. Prvoinstanční rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že o povolení k trvalému pobytu žalobkyně žádala za účelem soužití se synem, občanem ČR, kdy prvostupňový orgán konstatoval, že žalobkyně předložila rozsudek i nový rodný list syna. Prvostupňový orgán dovodil, že žalobkyně neúspěšně podala již tři žádosti o povolení k trvalému pobytu vztahující se k synu žalobkyně, kdy v předchozích řízeních bylo zjištěno, že ze strany žalobkyně došlo k obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat povolení k trvalému pobytu, kdy za jejího přičinění bylo účelově určeno otcovství jejího syna, občana ČR. V nynější žádosti

žalobkyně neuvedla žádné nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o jejích třech dříve pravomocně zamítnutých žádostech „a které by měly vliv na posouzení této žádosti (zejména co se důkazů o účelově určeném otcovství týče) a rovněž takové skutečnosti netvrdila ani nepředložila“ (viz str. 2 prvoinstančního rozhodnutí).

4. V odvolání žalobkyně uvedla, že novými skutečnostmi, které žalobkyně nemohla uplatnit v předchozích řízeních, je rozsudek a nový rodný list syna s uvedením biologického otce. Podle žalobkyně vzhledem k tomu nemělo být řízení zastaveno, ale její žádost měla být meritorně posouzena.
5. Žalovaná odvolání žalobkyně zamítla a prvoinstanční rozhodnutí potvrdila svým rozhodnutím ze dne 13. 4. 2021, č. j. MV-34604-4/SO-2021 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“). Napadené rozhodnutí žalovaná odůvodnila následovně: V žádosti nebyly předloženy „*nové skutečnosti, které by nebyly předmětem řízení o její dříve podané žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu, a které by měly vliv na posouzení žádosti*“ (viz str. 3 napadeného rozhodnutí). Nový rodný list syna a rozsudek nejsou doklady, které by vyvracely zjištění prvostupňového orgánu učiněná v předchozích řízeních. Předchozí rozhodnutí prvostupňového orgánu nebyla zrušena. Rozsudek naopak podporuje zjištění učiněná prvostupňovým orgánem v předchozích řízeních, neboť popírá otcovství J. K. a uvádí, že dle znaleckého posudku je s pravděpodobností 99,9 % otcem syna současný manžel žalobkyně. Žalobkyně „*tak naplnila obě podmínky pro zastavení řízení ve smyslu § 169 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců: tj. podala opakovaně žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, a to aniž by uvedla nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o jí dříve podané žádosti, a které by měly vliv na posouzení její žádosti*“ (viz str. 4 napadeného rozhodnutí). Své právní posouzení žalovaná podpořila odkazem na rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 9. 2020, č. j. 77 A 65/2020 – 48.

II.

Žaloba

6. Podle žalobkyně nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení o její žádosti podle ust. § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Rozsudek, jímž bylo popřeno otcovství syna, a synův nový rodný list s uvedením biologického otce představují dva listinné důkazy o nové skutečnosti, které žalobkyně jednak nemohla uplatnit v předchozích řízeních a jednak na jejich základě měly správní orgány žádost meritorně projednat a rozhodnout. Šlo totiž o nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o dříve podané žádosti ve smyslu ust. § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány obou stupňů se obsahově oběma listinami zabývaly a na základě jejich meritorního přezkumu došlo k aplikaci ust. § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Pokud správní orgány meritorně obsah těchto dvou listin posuzovaly, nesměly řízení zastavit, ale byly povinny o žádosti meritorně rozhodnout. Současně není sporu o tom, že se vzhledem k datu jejich vydání jedná o listinné důkazy, které nemohla žalobkyně uplatnit v předcházejících řízeních. Žalobkyně výslovně uvedla, že nepolemizuje s právními a skutkovými závěry žalovaného týkající se předmětných listinných dokladů, avšak má za to, že její žádost měla být meritorně projednána tak, aby alespoň mohla uplatnit způsobem podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu své procesní stanovisko ve věci a navrhnout případné doplnění dokazování.
7. Žalobkyně žádala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

8. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že žalobkyní předložené listiny nevyvracely zjištění učiněná v řízení o předchozích žádostech žalobkyně. Žalobkyně obcházela zákon o pobytu cizinců tím, že otcovství syna bylo účelově určeno, čímž syn získal české státní občanství. Listiny předložené žalobkyní toto potvrzují a nepředstavují novou skutečnost. S ohledem na ust. § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců a logiku věci je nutno se s podklady seznámit a určit, zda nově předložené dokumenty představují novou skutečnost či nikoli. Proto nebylo na místě rozhodovat meritorně.
9. Žalovaná žádala, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

10. Vzhledem k tomu, že žalobkyně ve lhůtě jí k tomu poskytnuté výzvou soudu ze dne 21. 4. 2021, č. j. 77 A 53/2021-10, nevyjádřila svůj nesouhlas s takovým postupem a že žalovaná s tím vyslovila výslovný souhlas ve vyjádření k žalobě, rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
11. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
12. Podle ust. § 87h odst. 1 zákona o pobytu cizinců vydá ministerstvo rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu po 5 letech jeho nepřetržitému přechodnému pobytu na území.
13. Podle ust. § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže se žadatel dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.
14. Ust. § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců stanoví, že se usnesením zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal opakovaně žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, aniž uvedl nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o jím dříve podané žádosti.
15. Z výše uvedené citace právních předpisů v kontextu jasně formulovaných žalobních námitek vyplývá, že jádro sporu spočívá ve výkladu ust. § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně se na rozdíl od žalované domnívá, že pro posouzení naplnění podmínek pro zastavení řízení podle citovaného zákonného ustanovení není relevantní, zda nesporně nové skutečnosti vyvracejí či nevyvracejí důvod zamítnutí předchozích žádostí žalobkyně.
16. Soud konstatuje, že podmínky aplikace ust. § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců spočívají ve splnění těchto dvou hypotéz: (i) jde o opakovanou žádost cizince o vydání povolení k trvalému pobytu, (ii) cizinec neuvedl nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o předchozí žádosti.
17. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žalobkyně podala v posuzovaném případě již

čtvrtou žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, tj. žádost opakovanou. Splnění první podmínky (i) bylo tedy nesporné. Šlo o splnění druhé podmínky (ii).

18. Soud zde konstatuje, že z hlediska soudního přezkumu představují rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. října 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56).
19. Z výše uvedené citace odůvodnění prvoinstančního a napadeného rozhodnutí je zřejmé, že prvostupňový orgán považoval za rozhodné to, že žalobkyně neuvedla žádné nové skutečnosti, které by mohly zvrátit důvod předchozích zamítavých rozhodnutí spočívající v účelově určeném otcovství. Žalovaná toto posouzení aprobeovala a doplnila, že žalobkyní tvrzené nové skutečnosti (rozsudek a nový rodný list syna) zamítavý důvod předchozích rozhodnutí ještě navíc podporují. Z uvedeného je zřejmé, že správní orgány obou stupňů vyšly z toho, že řízení lze zastavit, pokud sice nová žádost obsahuje nové skutečnosti, ale tyto skutečnosti, slovy správních orgánů v odůvodnění jejich rozhodnutí, nemohou mít vliv na posouzení předchozích žádostí, myšleno důvodnost jejich zamítnutí. Tento výklad ust. § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců však odporuje jeho dikci, protože podle ní lze řízení zastavit v případě opakované žádosti jen tehdy, pokud cizinec neuvedl nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o předchozí žádosti.
20. Správní orgány tedy směly vzhledem k předmětnému zákonnému ustanovení posuzovat jen to, zda žalobkyně v žádosti uvedla nebo neuvedla nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o předchozí žádosti. Proto měly správní orgány zjišťovat (i) zda žalobkyně uvedla nějaké skutečnosti, (ii) zda případně jí uvedené skutečnosti byly či nebyly předmětem řízení o předchozí žádosti, (iii) zda případně jde o skutečnosti nové, které uvést v předchozím řízení nemohla. Toto posouzení lze provést jedinečně tak, že správní orgány srovnají skutečnosti uvedené v opakované žádosti se skutečnostmi, které byly zjištěny v předchozím řízení. V posuzovaném případě je situace o to jednodušší, že skutečnosti tvrzené žalobkyní v žádosti (rozsudek, nový rodný list) vznikly časově po původních řízeních, tudíž z povahy věci nemohlo jít o skutečnosti, které mohly být předmětem předchozích řízení, a proto je žalobkyně v původních řízeních nemohla uplatnit. Přitom skutečnosti, které jsou z rozsudku a nového rodného listu zřejmé, a správní orgány to zjevně posoudily stejně jako soud, spočívají v tom, že právní otcovství syna žalobkyně bylo nově určeno jinak, než jak tomu bylo v době předchozích řízení.
21. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že nový rodný list syna a rozsudek nejsou doklady, které by vyvracely zjištění prvostupňového orgánu učiněná v předchozích řízeních, a tím odůvodnila zastavení řízení. Jakkoli může být tento závěr žalované přiléhavý, neměl mít vliv na posouzení, zda je dán důvod pro zastavení řízení. Zákon o pobytu cizinců v předmětném ustanovení totiž neumožňuje řízení zastavit, pokud cizinec v nové žádosti uvedl nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o předchozí žádosti, bez ohledu na to, zda jsou tyto nové skutečnosti způsobilé zvrátit důvod předchozích zamítavých rozhodnutí. Správní orgány tedy zastavení řízení založily na důvodu (že nové skutečnosti uvedené žalobkyní nevyvracejí zjištění učiněná v řízení o předchozích žádostech žalobkyně), který je v rozporu s podmínkami pro zastavení řízení stanovenými v ust. § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Posouzení správních orgánů, že řízení lze zastavit podle ust. § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, protože žalobkyní uvedené nové skutečnosti nemohou mít vliv na posouzení její žádosti, je v rozporu s tímto zákonným ustanovením.
22. Soud dodává, že se vzhledem k žalobním námitkám a výroku prvoinstančního rozhodnutí

potvrzeného napadeným rozhodnutím zabýval pouze tím, zda byly či nebyly splněny zákonné podmínky pro zastavení řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2019, č. j. 2 Azs 343/2018 – 38). Soud došel z výše uvedených důvodů k závěru, že tyto podmínky splněny nebyly.

23. Pokud žalovaná odkazovala v napadeném rozhodnutí na rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 9. 2020, č. j. 77 A 65/2020 – 48, nešlo o přílehlavou argumentaci. V bodě 15 tohoto rozsudku totiž Krajský soud v Plzni vysvětlil (důraz přidán soudem): „*Logika citovaného ustanovení § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců tkví obecně v tom, aby nebyly správní orgány nuceny opakovaně posuzovat tytéž skutkové i právně totožné žádosti. Pakliže rozhodnutí o téže žádosti nabyde právní moci, není důvod, aby se táž žádost stala předmětem nového správního řízení. Opačný přístup by vedl ke zcela nepřijatelným důsledkům v podobě zahlcení správních orgánů, nemluvě o právních důsledcích takové praxe na právní postavení příslušných cizinců. Již na tomto místě je možno konstatovat, že se nelze ztotožnit s názorem žalobkyně, že důsledné uplatnění tohoto ustanovení by znamenalo, že již jednou podanou žádost o trvalý pobyt, nebude moci (úspěšně) podat nikdy znovu. Nic takového z tohoto ustanovení totiž nevyplývá; právě tím, že **brání v meritorním projednání jen těch žádostí, které neobsahují nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o žádosti dříve podané, umožňuje naopak dotčenému cizinci vnést do řízení takové nové skutečnosti, které zdůvodní možnost jiného rozhodnutí o později podané žádosti.***“ Žalovaná citovala v napadeném rozhodnutí z bodu 9 rozsudku zdejšího soudu, kde je reprodukováno právní posouzení správního orgánu I. stupně, přičemž tento bod neobsahuje právní posouzení soudu. To vyplývá z bodu 13 citovaného rozsudku, kde zdejší soud uvedl (důraz přidán soudem): „*Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně ke své opakované žádosti o udělení povolení k pobytu ze dne 19. 9. 2019 doložila všechny zákonem stanovené podklady. Za takové situace pak **povinnost správního orgánu spočívala v posouzení a následném odůvodnění splnění podmínek pro zastavení řízení (tedy zda byly nebo nebyly žalobkyní v žádosti tvrzeny nové skutečnosti, které v původní žádosti uvedeny nebyly) nebo pro meritorní projednání věci.*** Tuto povinnost správní orgán splnil tím, že porovnal obsahy jednotlivých žádostí obou žádostí a listin k nim přiložených (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2019 č. j. 2 Azs 343/2018-38) a dospěl ke správnému skutkovému závěru, že obě žádosti jsou identické. Toto zjištění se následně promítlo do právního závěru, podle něhož jsou naplněny podmínky pro zastavení řízení, neboť žalobkyně neuvedla oproti původní žádosti žádné nové skutečnosti.“ Citovaný rozsudek zdejšího soudu tedy nepodporuje posouzení žalované, že pro postup podle ust. § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců je relevantní, nakolik mohou nově tvrzené skutečnosti žadatele zvrátit důvod původních zamítavých rozhodnutí.
24. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (ust. § 78 odst. 1 s. ř. s.). Jelikož vadami, které soud shledal ve vztahu k napadenému rozhodnutí, je zatíženo i prvoinstanční rozhodnutí, soud přistoupil rovněž k jeho zrušení. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).

V.

Náklady řízení

25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II tohoto rozsudku podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nebyla v řízení úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů

řízení. Procesně úspěšné žalobkyni přiznal soud náhradu nákladu řízení v celkové výši 9 800 Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 6 800 Kč, kterou tvoří odměna za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu] a 2 paušální částky jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Dále jde o zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč [položka 18 odst. 2 písm. a) přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích]. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. Lhůta k plnění nákladů řízení byla stanovena podle § 160 odst. 1 in fine o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 7. prosince 2021

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu